

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2021
Číslo 8

Akční říjen | 72 hodin | Za svobodu!
Rada dětí | Anežka čte dětem a mnohem více

- 3 Anežka čte dětem
- 4 Akční říjen
- 9 Kde jsem vlála?
- 11 Slohová hádanka I
- 12 Slohová hádanka II
- 13 Rada dětí informuje
- 14 Za svobodu!
- 16 Podzim ve 4.B
- 17 Být svobodní? Uvažujme
- 17 Agnes obhájila prvenství!
- 18 Environmentální výchova
- 18 72 hodin

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka *-gnes* také odkazuje
na řecké *gnósis* (poznání).

AGNES, školní časopis Základní
školy Ústí nad Labem, Anežky
České 702/17, p. o., vychází ne-
pravidelně

Redakční rada:

Mgr. Kateřina Suchá

(sucha@zsanceske-ul.cz)

Mgr. Jan Musil

(musil@zsanceske-ul.cz)

Redakce si vyhrazuje možnost
příspěvky podle potřeby krátit a
upravovat.

SVOBODA - slovo na pouhých sedm písmen a zároveň velmi široký pojem, protože má pro člověka zásadní význam. Rodíme se s potenciálem být myslící bytostí nadanou racionálním uvažováním a schopností činit samostatná rozhodnutí. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že bychom nedisponovali svobodnou vůlí, a přesto jsou možnosti naší volby limitované, omezují ji přinejmenším všechny fyzikální, chemické, biologické a další přírodní zákony. Neumíme létat, nežijeme věčně, podléháme nemocem...

Kromě výše uvedených zákonů však existuje i jiné omezení svobody – rozsáhlý, detailně sepsaný systém, který nazýváme právo. Vzniklo jako reakce na chaos, ke kterému docházelo při rozšiřování a zhušťování lidského společenství. Jeho hlavním cílem bylo a stále zůstává definovat a upravit konfliktní společenské vztahy tak, aby se předešlo násilí. Postupně se tak vytvořil princip, který lze vyložit i takto: *Každý může činit to, co zákon nezakáže a nikdo nesmí být nucen činit to, co mu zákon neukládá.* Jinak řečeno, lidskou svobodu lze dnes z pozice společnosti omezit jen na základě a v mezích zákona.

Tak jako nám byl dán rozum a možnost svobodné volby, bylo nám dáno svědomí a určité morální standardy. Z jakéhokoliv našeho jednání vždy plynou určité důsledky. Už jen to, že se na nás někdo pohoršeně podívá, je morální následek nevhodného činu, který jsme spáchali. Morálce se věnovalo mnoho filozofů v období antiky, volně pak na ně navázal i jeden z nejvýznamnějších osvícenců John Locke, který napsal: „*Svoboda tvé pěsti končí na špičce mého nosu.*“ nebo jeden z nejslavnějších filozofů novověku, Immanuel Kant, jehož výrok se stal nejlépe formulovaným morálním apelem, jaký lidstvo zná: „*Jednej tak, aby se tvé jednání mohlo stát obecně platným zákonem.*“ Tato věta by možná mohla nahradit celý právní systém za předpokladu, že by všichni lidé měli dostatečně silné morální citění. Právě jeho nedostatek totiž zavinil existenci násilí a kriminality ve společnosti.

Jen tak mezi řádky: Věděli jste, že když do internetového vyhledávače zadáte heslo SVOBODA, tak na vás doslova vyskočí víc jak 600 citátů, výroků a myšlenek slavných osobností? A to nepočítám ta kvanta textů, kdy mnohé z nich byly napsané dle pravdivých příběhů odvážných bojovníků i bojovnic za svobodu. Z hlediska historie žijeme možná v nejsvobodnější možné době, v tom nejsvobodnějším počtu širokých a otevřených možností. Přesto je svoboda něco, co v našich životech není samozřejmostí. Jak je to možné?

Co vlastně znamená slovo svoboda pro mě. A jsem svobodný člověk, když o sobě říkám, že jsem volnomyšlenkář? Definici svobody určitě dovedu vyhledat ve slovníku nebo v encyklopedii, co však skutečně vím z vlastní zkušenosti je to, jak se projevuje, když mám svobody nedostatek. V té chvíli začnu používat slova „nemůžu“ nebo „musím“ a čím častěji je používám, tím víc nesvobody cítím. O svobodu se nepřichází. Svobody se člověk dobrovolně vzdává. Ptáte se proč? Něco mu to přináší. Zkuste se zamyslet nad tím, co všechno děláte, jen protože musíte. Tak například: Oblékáš si pouze to, co část společnosti považuje za vhodné? Pravidelně utrácíš za nejnovější módní trendy? Je pro tebe důležitější, jak věc podáš, než obsah, který sděluješ? Dělat si co chci, kdy chci a neřešit a nenést důsledky, je nemožné. Svoboda by měla jít ruku v ruce s láskou a ohleduplností. Svoboda totiž nespočívá v tom, aby si každý dělal, co chce, ale spíše v tom, aby nikdo nedělal, co nechce.

A pokud se ptáte, proč je říjnové číslo Agnes zrovna o svobodě? A kdy jindy o ní psát než v měsíci říjnu, kdy si připomínáme výročí vzniku samostatného československého státu, kdy proběhly volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Naše „Anežčata“ sice ještě nemají volební právo, ale určitě měla možnost na téma svoboda přispět svými texty, obrázky a dalšími aktivitami. Jak se jim to povedlo, můžete posoudit na dalších stranách sami a zpestřit si tak barevné podzimní dny. _ • _

Anežka čte dětem

První říjnový týden se po celém Česku rozběhli děti i dospělí do knihoven a zásobili se dostatečným množstvím příběhů. To aby se společně mohli do zážitků hrdinů začít během 11. ročníku Týdne čtení dětem. Ten slavnostně začal v pondělí 4. října v moravských Luhačovicích, ale i v Ústí se Anežčata dočkala!

Jaké to tedy bylo?

Ve středu 6. 10. naši třídu 3. B poctila speciální návštěva. Díky panu učiteli Musilovi jsme se na jednu vyučovací hodinu ocitli v příběhu Pipi Dlouhé punčochy. A to doslova! Hlavní postavu švédské autorky Astrid Lindgrenové známe díky úryvkům v čítance a krátkým filmovým ukázkám už z minulých hodin čtení. Pan učitel nám četbu ale doprovodil perfektním divadelním přednesem, loutkami a hraním některých scén. Celou hodinu jsme si náramně užili a často se smáli. Byl to úžasný zážitek, za který moc děkujeme.

Mgr. Zuzana Vajsarová

7. října 2021 se naše třída zúčastnila akce „Celé Česko čte dětem“. Protože jsme se zatím naučili jenom pár písmenek, nemohli jsme se do čtení sami zapojit. Byli jsme rádi, že nám do třídy přišla předčítat Mgr. Kateřina Suchá. Připravila si pro nás dvě kapitoly z krásné knížky Astrid Lindgrenové „Pipi Dlouhá punčocha“. Ocitli jsme se tak najednou v cirkuse a ve veselé škole. Ani se nechce věřit tomu, že tato knížka je na světě už 70 let.

Popisuje život devítileté dívky, která má obrovskou sílu a je velmi mrštná. Je dcerou námořníka Dlouhého punčochy. Lidé si myslí, že jí zemřeli oba rodiče,

ale její tatínek je nyní král na ostrově Kurekuredutů. Pipi prožívá krásná dobrodružství s kamarády Tomy a Anikou. Bydlí ve vile Vilekule vedle rodiny Settergrenových. Zdánlivě žije sama, ale sama není nikdy. Má vlastního koně, opičku „pana Nilsona“ a spoustu kamarádů.

Jednou pro Pipi přijede její tatínek Efraim a

chce si ji odvést. Ale Pipi nechce. Tatínek odjede bez ní, ale zase se brzy vrátí. Pipi si odveze, ale s ní i Aniku a Tomyho, koně a „pana Nilsona“. Prožijí krásné období na ostrově Kurekuredutů, kde se dokonce setkají i s lupiči. Nakonec se rozloučí s Kurekureduty a společně se vrátí zpátky domů.

Už se moc těšíme, až z nás budou opravdoví čtenáři. Pak si půjčíme ve školní knihovně celou sadu knížek a Pipi si společně přečteme jako mimočítankovou četbu. Zatím jsme si jen vybarvili záložku do knihy. Jak se nám povedly, posuďte sami

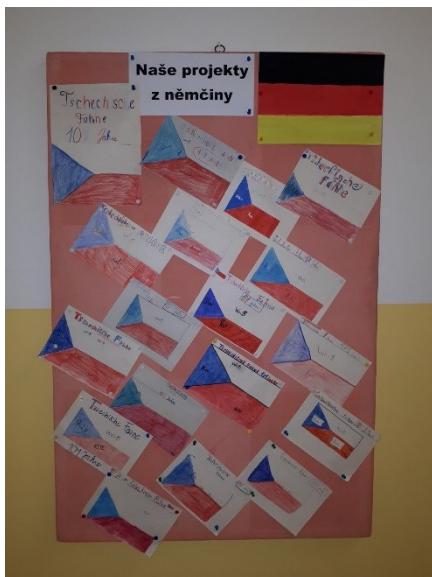
Mgr. Lenka Nitschová

Akční říjen

Druhý měsíc tohoto školního roku nám přinesl velmi mnoho akcí, exkurzí... Jsme za ně rádi, mohli jsme se vrátit do běžného školního cvrkotu. Děkujeme všem organizátorům, říjen byl fakt svižný! Na následujících řádcích přibližujeme některé z nich:

π

Česká vlajka v hodině němčiny 6.B

18 českých vlajek vlaje na nástěnce německého jazyka v prvním patře.

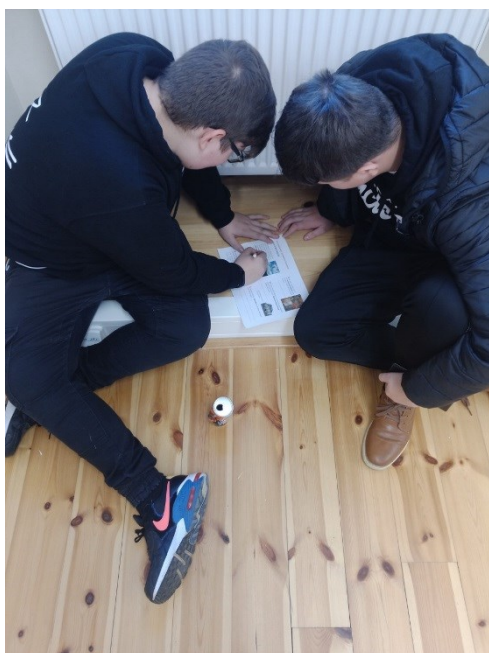
Namalovali je žáci a žákyně 6.B, kteří mají němčinu teprve 2 měsíce a už ví, že se vlajka německy řekne **die Fahne**. A aby jeden z nejstarších symbolů české státnosti, kterému je už úctyhodných 101 let (Jahre), byl celý, je nutné k němu doplnit přídavné jméno česká – **tschechisch**. A to už umí také napsat. Kombinací obou slov a správnou gramatikou tak vznikne **die tschechische Fahne** – česká vlajka. A kdo si tento článek přečte, nebo se podívá na onu nástěнку, bude to umět také. Navíc se podívejte, jak se německy řekne bílá, modrá a červená, jsou vepsané ve vlajkách. Snad se vám to bude někdy hodit.

Mgr. Valerie Erbanová

Výstava UMPRUM

S 9.B. jsme navštívili výstavu UMPRUM na záměcku Krásné Březno, která reflektuje vývoj architektury z období první Československé republiky do 20. století. Žáci si zažili výklad s prezentací a v závěru programu vyplňovali krátký kvíz.

Mgr. Markéta Palátová

Podzimní exkurze v chomutovském Zooparku

Den před podzimními prázdninami měli žáci osmých ročníků ve svém kalendáři návštěvu Zooparku v Chomutově. Hlavním tématem přírodopisné exkurze byli SAVCI, o kterých se žáci právě učí v hodinách přírodopisu.

Ráno bylo zahaleno v chladném mlze, která se pro příjezdu do Chomutova rozpustila a celým dnem nás provázelo sluníčko.

Žáci měli připravený pracovní list s otázkami k vybraným savcům. Zjišťovali životní podmínky, dobu březosti, potravu savců, ale také místa výskytu a další zajímavosti známých i neznámých zvířat. Své poznatky využijí v hodinách přírodopisu, vzájemně si budou získané informace vyměňovat, doplňovat. Užitečné bylo vidět savce v podmínkách, které se blíží prostředí, ve kterém žijí ve volné přírodě.

Exkurze se všem líbila a doufáme, že v následujících letech pravidelně zakotví v podzimním kalendáři akcí školy.

Mgr. Petra Peresoljaková, Jana Střížková, Veronika Vondráková a Kateřina Suchá

Cesta do pravěku

V pátek 8. října se výběr žáků 6. ročníku vydal na dlouhou pouť do pravěku - a bylo to skvělé!

Hned na úvod školního roku jsme pro naše šestáky naplánovali první tematickou exkurzi, tentokrát dějepisnou. A cíl byl zvolen - teď už to můžeme říct - více než uspokojivě!

Areál History Parku ve středočeských Ledčicích pro nás připravil opravdu krásné podmínky pro tři skupiny, které celé dopoledne prožily v pravěku a navíc za nádherného počasí! Postupně jsme si všichni prošli třemi rolemi: od archeologů u vykopávek, přes experimentátory u cesty pravěkem (od paleolitických lovců po římské stavitele) k neolitickým hrnčířům. U všech činností jsme si měli šanci sáhnout na dějiny a všechno si zkusit. To je totiž úplně nejlepší!

Budeme se těšit, že znalosti a dovednosti během exkurze nabyté budeme moci brzy vyzkoušet a uplatnit v hodinách dějepisu.

Exkurzi nám umožnilo zapojení školy do projektu Šablony III, za což děkujeme.

Mgr. Jan Musil Kateřina Suchá & Lenka Kujaníková

Anežčadla se vypořádala s draky

První říjnový pátek jsme vyslali dvacítku statečných zástupců naší školy na souboj s draky, tedy s dračí lodí. Jaké to bylo?

Letos již osmý ročník závodů školních posádek dračích lodí se konal tradičně ve vaňovské loděnici. Mezi 12 přihlášenými posádkami z ústeckých škol se Anežčadla rozhodně neztratila!

Paní učitelky Věra Kopecká a Jana Střížková připravily dvacet statečných z 8. a 9. ročníku, kteří ve Vaňově po několika jízdách obsadili celkové 4. místo. Gratulujeme k umístění a věříme, že příští rok budeme ještě o dračí zub výše!

Paní učitelce i dračím závodníkům děkujeme za krásnou reprezentaci školy.

Náš projektový den ve 3. B

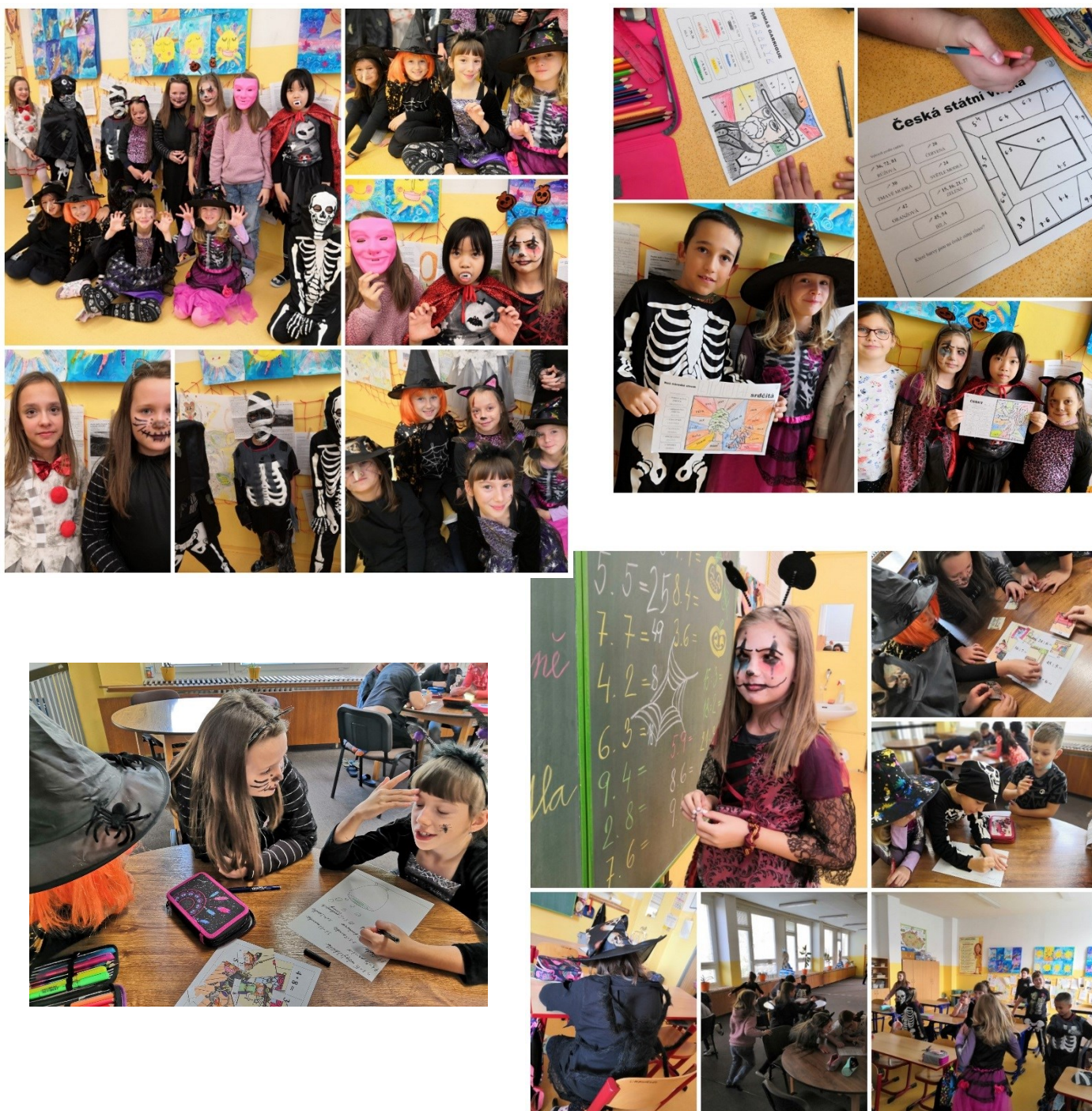
Úterní den před podzimními prázdninami byl v naší třídě speciální, protože jsme měli možnost potkat ve třídě a i na celém našem patře děti v zajímavých strašidelných maskách, s netradičním účesem a líčením a s různými „strašidláckými“ doplňky. A den plný strašidel se nám náramně povedl!

Plnili jsme skupinové úkoly (některé bylo nutné plnit za běhu – „Běhací čtení“), počítali strašidelné příklady, vytvářeli matematický recept na slizový lektvar. Nechybělo ani čtení hororového příběhu...naštěstí s legračním koncem. A! Hororový tanec podle klipu Michaela Jacksona!

Vzhledem k tomu, že součástí podzimních prázdnin je i státní svátek Den vzniku samostatného československého státu, zapojili jsme do projektového dne i tuto problematiku. Poslechli jsme si verzi hymny Československé republiky, podívali se na krátké naučné video a prohlédli si fotografie o tom, jak vypadal prezident T. G. Masaryk. Závěrem této hodiny bylo vyplňování pracovních listů s národní tematikou.

Celý den nám hrozně rychle utekl a už se společně těšíme na další projekty!

Mgr. Zuzana Vajsarová

Kde jsem vlála?

Ahoj,

jsem česká vlajka a řeknu vám, jak jsem se dostala na Měsíc. Jednou jsem se dívala v televizi na dokument o Měsíci. Hrozně moc jsem se na něj chtěla podívat, tak jsem zavolala americké vlajce a ptám se jí: „Ty přece lítáš do vesmíru, poradiš mi, jak se dostat na Měsíc?“ „Ok, no problem.“ To byla její odpověď a než jsem se nadála, připravila mi raketu a já letěla na Měsíc. A ještě něco vám povím: „Je tu hezky.“

JAROSLAV NAVRÁTIL, 6. C

Jsem vlajka. Ptáte se jaká? No přece česká! A teď vám povím svůj příběh a vy se tak dozvíte, kde všude jsem vlála nebo bych chtěla vlát.

Tak pěkně od začátku ... nejdříve mě museli vyrobit, vybrat ty správné barvy ... mám hodně bratrů a sester. Jeden můj bratr vlaje na vysoké hoře a jedna má sestra zase na budově muzea. Mám také mnoho kamarádů, kteří jsou třeba na Měsíci nebo na nejvyšší hoře světa. Já bych se také někdy ráda podívala na Měsíc, ale musím si počkat, až mě nějaký astronaut přibalí s sebou. Jsem česká vlajka, takže je jasné, že to mám stejně nejraději u nás – v České republice.

JIŘÍ GÁBEL, 6. C

Vyrobili mě v jedné továrně jako vlaječku na auto, tam jsem se také skamarádila se slovenskou vlajkou. A jak jsme si tak povídali, dozvěděla jsem se, že v minulém životě byla vlajkou na smykovací Mazdě RX7 a já jsem jí na oplátku prozradila, že jsem předtím vlála na stíhačce velitele Charlese. Já se vám zapomněla představit, jsem ... česká vlajka, tedy autovlajka. Taková ta, co si ji vy lidé dáváte na auto, když je třeba mistrovství v ledním hokeji. Mnohem raději bych však vlála na Mount Everestu, nejvyšší hoře světa nebo se zase vrátila k Charlesovi na jeho stíhačku, a nebo letěla rovnou do vesmíru, třeba bychom se tam potkali s celou vlajkovou partou. A to by se teprve děly věci.

LUKÁŠ KLÍMA, 6. C

Byla jednou jedna vlajka, vyrobili ji v továrně kousek od Prahy a ta vlajka si řekla: Kéž bych vlála na Pražském hradě, měla bych tak výhled na celou Prahu.“ Jenže oni ji uložili do skladu a vypadalo to, že v něm ještě dlouho zůstane. Skladník měl doma malého kluka a jednou mu tu vlajku přinesl jako dárek, tomu se líbila, proto si ji pověsil na zeď ve svém pokoji. Vlajka tam pár týdnů jen tak visela, ale pak na kluka promluvila: „Ahoj, já jsem česká vlajka, kdo jsi ty?“ „Já jsem Adam,“ povídá kluk překvapeně. „Jak to, že umíš mluvit?“ „Umím, protože mě vyrobili moc šikovní lidé, ručně mě ušili a já mám jedno velké přání, chtěla bych na Pražský hrad.“ Adam chvíli přemýšlel, a pak ho napadlo, jak to zařídit. Sundal vlajku ze zdi, sroloval ji, uložil do batohu a pak s ní vylezl na střechu Pražského hradu a tam ji vyvěsil a vůbec mu nevadilo, že tam v tu chvíli vlály vlajky dvě. Ta jeho totiž radostně vykřikla: „Konečně má výhled na celou Prahu, děkuji.“

MAIK MALEVIČ, 6. C

To jsme si tak zase jednou vyjeli s rodinou na chatu, ale nejdříve jsme se stavili na benzínce a já tam poprvé uviděl vlát českou vlajku. Tak si říkám: „Hm, asi je ten dnešní den něčím výjimečný, ale nechám to být.“ Cestou jsem viděl vlajky prakticky všude, na každém sloupu, dokonce jsme potkali i pár aut s českými vlajkami ... a pak mi to došlo ... vždyť se dnes večer hraje hokej a my možná budeme mistři.

VOJTĚCH VOJÁČEK, 7. C

Můj život začal v roce 1918, kdy se z nás stala rodina – Čechy, Slezsko, Morava, Slovensko, Podkarpatská Rus a pojmenovali nás Československá republika. Pak přišla světová válka – už druhá, tehdy nám chtěli ublížit Němci, ale my se statečně bránili až do úplného konce. A protože nám přišli na pomoc zahraniční přátelé, tak jsme vyhráli. Časem se mnoho věcí změnilo a ta největší změna přišla v 90. letech, kdy jsme se v dobrém rozešli se Slovenskem a prvním prezidentem nově vzniklého státu Česká republika se stal Václav Havel, ale já původně československá a nyní pouze česká vlajka dál vlaje nad Pražským hradem, ale také patřím do Evropské unie a k NATO, dokonce jsem díky NASA byla už i ve vesmíru. Kromě toho samozřejmě nezapomínám na to, že bez ohledu na všechny ty novinky stále patřím do velké slovanské rodiny.

GABRIEL LÖW, 7. C

Jednoho dne se naše česká vlajka rozhodla odcestovat a projet celou zeměkouli. Nejprve se ocitla v Severní Americe, pak v Austrálii mezi klokany. Nejvíce jí líbilo v Číně, dozvěděla se mnoho zajímavých informací a na vlastní oči viděla Velkou čínskou zeď a také Žlutou řeku. Hezké to bylo i v Egyptě, to víte pyramidy jinde nemají. Po všech těch dobrodružných cestách se vrátila zpět, a i když to byly úžasné zážitky, tak doma je doma.

VANESA TIRPÁKOVÁ, 7. C

Jednoho krásného dne ožila na Pražském hradě naše státní vlajka a řekla si, že by mohla někam odcestovat, ne někam, ale rovnou na Měsíc. A jak si řekla, tak také udělala. Nejprve letěla letadlem do NY v USA, pak busem až před brány NASA, ale tam ji na ústředně řekli, že nemají právě žádnou volnou raketu k použití. Naše státní vlajka byla nejdříve smutná, jenže pak si vzpomněla, že existuje společnost SPACE X, znovu sedla na bus a vydala se na centrálu SPACE X, tam ji rovnou posadili do rakety a ona tak vyrazila do vesmíru. Na Měsíci se jí moc líbilo, ale když viděla naši zeměkouli, došlo jí, že nic krásnější neexistuje, a proto se vrátila. Nejdříve na Zemi – do Ameriky a hned potom na Pražský hrad, kde se pověsila na stožár a prostě jen vlála a vlaje stále.

ADAM VANĚK, 7. C

Ahoj, já jsem česká vlajka a ráda bych vám řekla, kam bych se ráda podívala, kdybych mohla vycestovat za hranice naší země. Nejprve by to bylo San Francisco v USA kvůli Golden Gate, z toho mostu musí totiž být nádherný výhled. Pak bych se ráda prošla po Hollywoodském chodníku slávy v Los Angeles, kde si každý může šlápnout třeba na Pierce Brosnana alias Jamese Bonda nebo na zpěváka Michaela Jacksona. Skvělým zážitkem by určitě bylo vlát na stadionu, kdyby se olympijské hry konaly v České republice, to by se určitě líbilo i mé nejlepší kamarádce české hymně. A úplně nejvíce by bylo, kdyby mě nějaký kosmonaut zabodnul do povrchu Měsíce.

MICHAL BROŽEK, 7. C

Jednou jsem se vydala na výlet, letěla jsem raketou a smutně se dívala z okna, jak se vzdalujeme od Země. Čím více jsme se vzdalovali, tím mi bylo smutněji. Všude kolem bylo plno hvězd a také jsem zahlédla pár planet a pak jsme doletěli až na Měsíc. A tam mě nechali a já odsud dávám pozor na celé Čechy.

VERONIKA MAREŠOVÁ, 7.

Slohová hádanka I

Narodila jsem se jako dcera dvou pozoruhodných osobností a vyrůstala jsem jako nejstarší ze čtyř sourozenců v intelektuálním prostředí. Byla jsem svědkem otcova boje proti alkoholismu, antisemitismu a také za zrovnoprávnění žen. Po matce jsem zdělila hlubokou křesťanskou víru.

Od malička jsem byla schopná mluvit několika jazyky, hrála jsem na klavír, cvičila v Sokole, četla, byla zvědavá a ráda poslouchala diskuse dospělých. Snila jsem o tom, že se stanu lékařkou. Mezi padesáti studenty jsem byla jediná dívka, v mé době byly na lékařskou fakultu ženy přijímány pouze jako mimořádné posluchačky a jako studentky nemohly dělat zkoušky. Zejména kvůli špatnému zraku (brýle, jak je znáte dnes, neexistovaly) jsem přestoupila na filozofickou fakultu, kde jsem studovala historii a filozofii a jako jedna z prvních žen získala doktorát z historie.

Po ukončení studií jsem se rozhodla získat další vědomosti v zahraničí, dostala jsem se až do Chicaga, které bylo pro mou další životní dráhu rozhodující. Díky ředitelce Centra sociálních služeb E. McDowellové, jsem mohla studovat americké sociální poměry a učit se od místních průkopníků moderní sociální práce.

Po svém návratu z USA, jsem se stala středoškolskou profesorkou. Mnoho mých studentek na mě vzpomínalo jako na výraznou osobnost, vysokou, štíhlou tmavovlásku s nádhernými tmavými očima, která si nepotrpěla na nákladné róby, oblékala se prostě, ale elegantně a většinou nosila boty na nízkém podpatku. Vyučování mě velice bavilo, ale stále více jsem tíhla k sociální práci. Svůj volný čas jsem trávila v různých ústavech starající se o nemocné a postižené lidi.

Život mé rodiny, tak jako mnoha jiných, rozvrátila první světová válka. Můj otec odcestoval do zahraničí, aby se zapojil do protirakouského odboje. Já zůstala sama se svojí matkou, kterou trpěla depresemí a srdeční vadou v Praze. Starala jsem se o domácnost, sháněla potraviny a aktivně se zúčastnila organizování pomoci potřebným. Dokonce jsem byla zatčena a strávila několik měsíců ve vyšetřovací vazbě.

Po vzniku Československa jsem se aktivně zúčastnila veřejného a politického života, byla jsem poslankyní Národního shromáždění. V té době se začal postupně formovat Československý červený kříž a já se stala jeho první předsedkyní a konečně se mohla naplno věnovat své oblíbené práci. Z tohoto postu jsem dala popud k zavedení Svátku matek, který se v Československu poprvé slavil v roce 1923. Založila jsem také první Vyšší sociální školu v ČSR, v níž se připravovali v jednoročním studiu sociální pracovníci a pracovníci pro práci v terénu.

Když se můj otec stal prezidentem, byla má matka již velmi nemocná, proto jsem zastávala roli první dámy státu, věnovala jsem se vedení „prezidentské“ domácnosti, zodpovídala za prezidentům oficiální program, spolupracovala s Josipem Plečnikem na úpravách Hradu a jeho zahrad.

Celou druhou světovou válku jsem strávila v exilu, vrátila jsem se až do osvobozeného Československa v roce 1945, ale po náhlé smrti svého bratra jsem opět odcestovala a natrvalo se usadila v USA. V 60. letech se můj zdravotní stav začal zhoršovat a po sérii infarktů jsem v Chicagu zemřela.

Můj osobní život nebyl příliš šťastný, nikdy jsem se neprovdala, neměla rodinu a děti a mé nečetné vztahy s muži skončily většinou dříve, než začaly, což mě jen utvrdilo v názoru, že pro muže nejsem zajímavá. O to více jsem se věnovala práci pro druhé a našla v tom skutečný smysl svého života. Zabývala jsem se otázkami hygieny, nezaměstnanosti, zabezpečením dětí, školením odborných sociálních pracovníků. Zakládala nové školy, nemocnice a v období první republiky podporovala velké množství sociálních projektů. Jsem hrdá na to, že jsem označována za jednu z nejvýznamnějších žen české historie 20. století.

Narodil jsem se v rodině, která v Praze měla zvuk. Můj přímý příbuzný totiž dělal do filmu a byl vůbec pražskou předválečnou ikonou. Jmenoval se Miloš a postavil barrandovské ateliéry, kde se nějak podílel na většině tehdy natočených filmů. Děda postavil a provozoval velké pražské kino Lucerna.

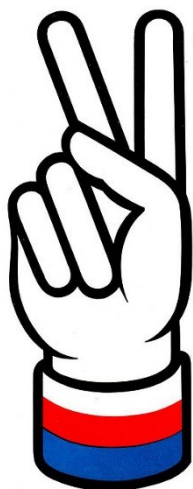
Můj otec se jmenoval stejně jako já i jako můj *filmový* děda. A tedy jako patron země české. Jméno mě provázelo mým životem a spolu s mým příjmením tak trochu předurčilo určité budoucí události.

Po druhé světové válce se naší rodině nedařilo jako před válkou—komunisté nás neměli rádi, takže o kino i filmová studia jsme přišli. Protože jsme byli vlastně podnikatelská rodina, my kluci jsme nesměli studovat na střední škole podle našeho výběru. Chtěl jsem k filmu, přeci jen—rodinná tradice. Jenže jsem místo toho musel studovat na učilišti chemického laboranta. Aspoň po večerech jsem si doplňoval vzdělání. S vysokou školou to dopadlo úplně stejně—divadlo a film nahradila na chvíli ekonomka. Pak jsem musel na vojnu, kde jsme se zase potkali s bráchou Ivanem.

V 60. letech jsem si pak vzal svou první ženu, Olgu. S ní byl život v komunismu jiný. A taky se změnila doba: konečně jsem mohl být v divadle. Dokonce se mi povedlo napsat první hru s názvem Rodinný večer. Pak následovaly další—Zahradní slavnost a Vyrozumění. To už jsme s Olgou byli pevnou součástí pražské umělecké generace tzv. šedesátníků. Já tehdy psal pro kulturní časopis Tvář. Tam jsem psal články o české společnosti, proti okupaci a o divadle. Za to jsem byl z redakce vyhozen a začal pracovat v trutnovském pivovaru.

V 70. letech jsem se seznámil s hudebníky kolem skupiny *The Plastic People of the Universe* a hájil je proti státním zásahům, třeba když byli zatčeni a uvězněni. Pak už byl jen krůček k sepsání asi největší petice, kterou jsem podepsal, Charty 77. V té jsme se s přáteli a kolegy opřeli do komunistického režimu a oni nám to spočítali. Na několik měsíců jsem párkrát pobyl ve vězení a bohužel to pak také odnesla i Olga.

Na konci 80. let jsme s Olgou více zabrousili do politiky a dostali se dokonce k zásadním okamžikům konce komunismu v Československu. Vrchol mého života je neoddělitelně spojený s takzvanou sametovou revolucí podzimních dní roku 1989. Od té doby už jsem s Olgou putoval od města k městu, od státu ke státu. Ne jako divadelník, ne jako spisovatel. Tentokrát jako poslední československý a první český prezident.

Moje osobní heslo, které se mnou dodnes bývá spojováno, je strašně jednoduché. A stejně se jím i dnes, přes třicet let po sametové revoluci, lidé asi ne zcela snadno řídí. Škoda, třeba jednou opravdu pravda a láska zvítězí...

Náš hrdina uprostřed, vlevo jeho bratr Ivan a vpravo dědeček

Rada dětí informuje

Ahoj kluci a holky,

slíbili jsme, že se vám představíme. Jistě nás znáte, setkáváme se na chodbách školy i ve třídách každý den, ale abyste nás mohli osobně kdykoliv oslovit se svými nápady a požadavky, připravili jsme pro vás naše medailonky.

Jsme jedni z vás a dostali jsme od vás důvěru, abychom vás zastupovali. Nezapomínejte, že je dobré své názory sdílet, protože jen tak je možné je uskutečnit.

Rádi se je za vás pokusíme realizovat.

Jsme přeci Vaše RADA DĚTÍ.

Rada dětí vás zve na

SUIT UP DAY!

Hod' se do gala a předved' se jako gentleman nebo lady!

Kdy? 10. 11. 2021

V každé třídě bude členy Rady dětí zvolen nejelegantnější pár

Za svobodu!

Slovo svoboda se objevuje všude možně: od reklamy přes knihy po sport. A většinou je s ním spojena nějaká postava, osobnost, kterou právě za odvahu o svobodu zápasit a stát si za ní lidé obdivují. Na některé ikony ze světa i z domácí scény jsme se podívali v hodinách českého jazyka.

- • -

MARTA KUBIŠOVÁ (Ema Derflerová, 8. A)

Marta Kubišová je zpěvačka, moderátorka a herečka. Její pěvecká kariéra začala v roce 1961 a trvala do roku 2017, kdy ji ukončila. Mezi její nejznámější písně patří Modlitba pro Martu, Nechte zvony znít, Depeše.

Marta Kubišová je středně vysoká, původně nosila hnědé, dlouhé vlasy s ofinou, postupem času si je ztmavovala a zkracovala, často střídala účesy. Má oválný obličej, úzké rty a velmi výrazné oči. Měla velmi originální styl, oblékala se elegantně a decentně. Od ostatních zpěvaček se lišila hlavně svým výjimečným hlasem, který byl hluboký a výrazný, díky němu se vlastně proslavila.

Svou odvahou, vystupováním a charismatem celý život bojovala za svobodu. Tento těžký boj, který byl z tehdejší komunistické strany značně neférový, ji stál pěveckou kariéru a důstojný život. Její houževnatost a statečnost ji však neodradila od zpěvu v malých soukromých klubech. Díky své skromnosti vydržela dvacet let pracovat jako dělnice. Mezi světlé okamžiky jejího života určitě patří narození dcery a péče o čtyřnohé psí kamarády.

Paní Martu velmi obdivuji, stala se pro mě symbolem boje za svobodu.

JANA Z ARKU (Karla Lokšanová, 8. A)

Jana z Arku pocházela z francouzské obce Domrémy, ze sedlářské rodiny. Slýchávala hlasy svatých, kterými byla povolána, aby pomohla francouzským vojskům ve stoleté válce proti Angličanům. Prohlásili ji za kacíře, za to byla po válce upálena ve věku 19 let. Později byla po ospravedlnění prohlášena za mučednici, roku 1909 blahořečena a roku 1920 prohlášena za svatou. Je jednou z velice oblíbených historických postav. Změnila dějiny Francie. Pomohla Karlu VII. získat jeho dědictví – francouzskou korunu.

Je zobrazována jako žena s krátkými světle hnědými vlasy, v brnění, jedoucí na bílém koni a držící v rukou meč a vlajku Francie. Údajně nosila mužský oděv rytíře nejen z praktických důvodů, ale vedla ji k tomu i myšlenka na uchování panenství. Nechtěla ostatní žoldnéře vystavovat pokušení.

Prý byla velmi citlivá k potřebám chudých. Milovala čistotu a již v dětství složila slib panenství. Byla zbožná, statečná, neústupná a zcela důvěřovala Bohu. V 16 letech prohlásila: „Archanděl Michael, sv. Kateřina a sv. Markéta se mnou mluvili a řekli mi, abych zachránila Francii.“ Při pohledu na vesnickou dívku to vypadalo na hodně velký nerozum, ona se však nedala odradit, protože jí šlo o pokorné naslouchání Boží vůle, požadující spravedlnost a svobodu. Neuměla číst, psát, ale dostalo se jí dobrého vzdělání od rodičů. Postava na mě zapůsobila velice kladně. Byla odvážná, spravedlivá, neústupná v tom jít za svým cílem.

BOŽENA NĚMCOVÁ (Veronika Zeusová, 8. A)

Božena Němcová, rodným jménem Barbora Novotná, později Barbora Panklová se narodila 4. února 1820 ve Vídni a zemřela 21. ledna 1864 v Praze ve svých čtyřiceti čtyř letech. Byla to česká spisovatelka z doby národního obrození, někdy bývá řazena k období pozdního romantismu nebo raného realismu, případně je označována za autorku, která se těmito zařazením vymyká. Měla velký talent a rozhodně nevedla nudný a stereotypní život. K jejím, čtenáři nejoblíbenějším a nejčtenějším dílům, patří prózy Babička a Divá Bára a také její pohádky.

S trochou nadsázky můžeme říci, že byla feministkou ještě dříve, než to přišlo do módy. Nebojovala za práva žen, neznemohovala roli mužů, ale chtěla, aby se ženy mohly sami vzdělávat a také svobodně vybrat partnera. Byla pracovitá, samostatná a společensky angažovaná. Přestože měla hodně milenců, se kterými se netajila, svého manžela nikdy neopustila.

Dle dobových měřítek je označována jako velmi půvabná a krásná žena. Byla menšího vzrůstu. Měla dlouhé hnědé vlasy, které nosila nejčastěji v drdolu, zelené oči a malé červené rty.

KLEOPATRA (Lucie Pajdiaková, 8. A)

Kleopatra byla egyptskou královnou pocházející z dynastie Ptolemaiovců. Její krása nebyla ta, která se označuje jako nesrovnatelná, ale spíše zaujala svým osobním kouzlem, přesvědčivými projevy. Způsob, jakým jednala s muži, ukazuje na to, že byla především mstivá a dokázala využít všechny ženské zbraně. Zkrátka vše, co jí chybělo na kráse, dohnala svou mazaností, vynalézavostí a inteligencí.

Kleopatra měla orlí nos, zapadlé hnědé oči, baculatější bradu, černé kudrnaté vlasy, které nosila svázané v drdolu. Měřila asi metr a půl a byla při těle. Byla marnivá a milovala výrazné líčení a šperky.

KAREL ČAPEK (Jan Vaněk, 8. A)

Karel Čapek si už na počátku své literární tvorby vydobyl světové uznání. Byl suverénním vypravěčem příběhů, ale i znalcem lidských povah. Jedinec byl pro něj součástí vyššího celku, člověkem vřazeným do společnosti. Čapkovi ležel na srdci osud světa a zejména našeho národa uprostřed Evropy. Tomu věnoval podstatnou část své publicistiky. Byl prozaik, dramatik, publicista, ale zejména svými překlady dokázal, že i básník. Kromě toho také kreslíř a fotograf. Zkrátka někdo, kdo měl široký rozhled, hluboké vědomosti a cit k lidským problémům. Nejčastěji uváděnou divadelní hrou Karla Čapka je R. U. R. – ihned po premiéře znamenala nevídaný úspěch nejen v tehdejší Československu, ale i v zahraničí.

Autorky kreseb: M. Maršínská, T. Čapková, V. Zeusová, K. Lokšanová (8.A)

Podzim ve 4.B

Chtěla bych se podělit o podzimní tvoření, kdy se děti během měsíce a půl v hodinách výtvarných výchov a pracovních činností podzimně vyřádily. A pomocí podzimních odstínů vytvořily nádherné výkresy. Pokusili jsme se i v hodinách čtení o vytvoření básní na téma PODZIM.

Mgr. Iveta Šolarová & 4.B

LISTOPAD

Listopad, listopad,
listy už opadaly.
Děti si pouštějí draky,
dospělí můžou taky.
Ježečci se schovávají,
veverky si zásoby hledají.

PODZIM

Žáci ve slohové práci píší,
jak ptáci letí do krajin.
Jak stromy opadávají,
švestky se modrají
a děti draky pouštějí.
(Veronika Hezoučká)

Podzim už pomalu končí,
ani chladné sluníčko už ho nezaskočí.
(Martina Pačinková)

ŘÍJEN

Říjen, říjen,
listí padá nejen,
nasbíráme kaštiny a šípky
a vyrazíme za zvířátky.

Kdo by neměl podzim rád?
tomu bychom se museli s draky smát.

PODZIMNÍ KRAJINA

Podzime, podzime,
už ti zase listí padá ze stromů,
ptáci letí do teplých krajin.
Žáci křičí v říjnu: prázdniny.
Hurá běží ven,
pouštět draky na sever
a trhat zralá jablíčka.
(Veronika Veselá)

PODZIMNÍ RADOVÁNKY

Podzim, podzim už tu je
avšak vítr fouká silně a hudruje.
V lesích zvířátka potravu si hledají,
medvědi v norách vesele si chrupkají.

Podzim, podzim,
Listopad už tu bude za chvíli,
všichni víte, co to je za znělku:

HALLOWEEN, HALLOWEEN.

Všichni děti už se těší
a pro sladkosti si rády běží.
(Agáta Černá)

Být svobodní? Uvažujme...

Každý si asi někdy pokládá otázku: *Co je to svoboda?* Je to něco nehmatatelného a přeci tak důležitého. Každý ji do jisté míry má.

Pro někoho je svoboda, že si může vybrat koho bude volit, co si koupí, nebo že si v pátek vezme batoh na záda a jde do přírody. Ale jsme skutečně svobodní? Ne, nejsme nemůžeme být. Vždy tu budou zákony a pravidla. Mezi svobodným člověkem a zvířetem je totiž velmi křehká rovnováha. Pravidly se budeme muset vždy řídit. Právě pravidla totiž utváří společnost a odlišují člověka od zvířat. Sice nejsme úplně svobodní, ale svobody máme hodně. Můžeme volně cestovat, volit, vybrat si zaměstnání, školu nic z toho v minulosti nešlo tak snadno. Jsou však lidé, kteří by chtěli svobody víc. Lidé by dle mého názoru mohli mít svobody trochu víc, ale ne moc, našli by se tací, kteří by toho zneužili.

Už teď je ve světě spousta lidí nedodržujících pravidla. Samozřejmě spousta lidí v minulosti žilo svobodně a lidé je za to respektují dodnes. Jak je ale viděli lidé tenkrát? Většina lidí byla dost skeptická. Viděli je jen jako lidi vybočující z řady. Avšak my máme mnohonásobně více svobody, a proto si myslím, že v blízké budoucnosti svobodnější nebudeme.

Je tedy vůbec možné mít svobodnou společnost? Kdykoli se sám sebe ptám na tuto otázku, dojdou ke stejnému závěru. Nevím, na jednu stranu bych rád věřil, že to bude možné, na druhou stranu si myslím, že se mezi lidmi vždy najdou jedinci, kvůli kterým to možné nebude.

Matěj Milan Hanauer, 9.A

Agnes obhájila prvenství!

V krajském kole soutěže školních časopisů pořádané každoročně Asociací středoškolských klubů České republiky se náš školní časopis opět neztratil.

ŽÁCI I. A II. STUPNĚ
1. Agnes - ZŠ Anežky České, Ústí nad Labem

Vzhledem k současné situaci se hodnocení i vyhlášení konalo distanční formou, takže jsme se radostnou zprávou o umístění naší Agnes dozvěděli z pošty. A nyní se o tuto radost chceme podělit s vámi – Agnes je první v Ústeckém kraji v kategorii časopisů „I. a II. stupeň“!

Děkujeme našim čtenářům za jejich přízeň, přispěvatelům za neutuchající zájem stále nás zásobovat svými nápady, vedení školy za materiální podporu a věříme, že i v letošním roce budeme s vámi a vy s námi.

V pátek 19. listopadu se v Brně na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity koná vyhlášení republikových výsledků. Jsme velice napjatí, jak Agnes dopadne, protože vítězstvím v krajském kole jsme postoupili právě do brněnského finále. O výsledku vám dáme pochopitelně vědět. :-)

Environmentální výchova

Říjen se tvářil docela akčně, takže i my jsme nezháleli. Vedle běžného programu v hodinách jsme se—spolu s celou školou—zúčastnili vzdělávacího bloku Tondy Obala na začátku října, které nás proneslo tématem odpadu a vším, co s ním souvisí. S lektory společnosti EKO-KOM jsme si prošli životním cyklem odpadků různého typu od vzniku po recyklaci a znovupoužití. Docela zajímavý byl pohled na skládkování a s ohledem na jeho budoucí zákaz také využití odpadu jako suroviny pro výrobu energie. Třeba se k něčemu podobnému dopracujeme i my.

Na konci října jsme se také dozvěděli, že se k nám do školy povedlo dostat vzdělávací projekt od CEV Viana z Litvínova, jehož lektori nám v listopadu a prosinci přivezou čtyři bloky badatelské výuky o vodě a suchu. Těšíme se a podělíme se s vámi o naše zkušenosti!

π

72 hodin

Říjen se k nám také zachoval mile v kategorii počasí, takže jsem i letos mohli navázat na naše aktivity v tradičním projektu 72 hodin. V něm se napříč Českem věnují dospělí i děti dobrovolnickým činnostem. My jsme si letos kvůli covidovým omezením vybrali cestu odpovědného setkání pro zvelebení další části školní zahrady v rámci našeho projektu **Anežčina přírodní zahrada**.

Vysadili jsme nové ovocné stromy, okrasné keře pro opylovače a také jsme sestavili část nábytku, který bude určen jako druhá venkovní učebna našim žákům.

Děkujeme všem účastnicím a účastníkům za pomoc a dobrou náladu, která prostoupila celým pátečním odpolednem!

π

72 hodin

**Základní škola
Anežky České**

72 HODIN

STÁTNÍ FOND
ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ
ČESKÉ REPUBLIKY